

Ai las!, amor no es pot amagar!

El romanç de Tristany i Isolda

Quan ell em va veure per primera vegada, jo era al seu jardí, asseguda al gronxador de fusta que penjava del cirerer. M'havia tret les calces i jugava a deixar que el vent m'acariciés el sexe, per després acariciar-me jo mateixa amb els dits, mentre imaginava que l'arbre era el meu amant.

Quan arribava el bon temps i feia vacances, sovint, a la tarda, deixava enrere el poble, travessava el bosc i pujava fins la torre blanca. M'endinsava entre els arbres i caminava sota el brancam fullat dels roures per una senderola, que s'enfilava una mica, fins arribar davant del jardí d'una torre d'estiueig que jo sempre havia vist deshabitada: la torre blanca.

La torre blanca era una construcció de caire modernista de dues plantes i unes golfes amb tot de finestres petites. A la façana orientada a migdia, hi havia una porxada que donava pas a una galeria que envoltava tota la casa. Unes escales amples de pedra amb una balustrada blanca permetien l'accés des del jardí a la porxada. La balustrada envoltava la galeria que, a llevant i a ponent,

tenia unes escales més estretes que la principal, que també davallaven fins al jardí. A la part del darrere, a tramuntana, hi havia una porxada plena d'ombra. Més enllà de la porxada, hi havia una terrassa enrajolada amb rajoles de terra cuita. La terrassa estava coberta d'un emparrat de fulles i gotims de raïm que penjaven, de qualsevol manera, d'una pèrgola forjada.

El jardí era un terreny espaiós, i jo hi anava a jugar. Estava tancat per una murada pintada de blanc. Damunt del mur blanc, hi havia una reixa que feia tot de dibuixos de flors de lli. La porta d'entrada era de ferro forjat i repetia el motiu de les flors de lli. No ajustava prou bé, jo l'empenyia una mica, la mica justa per poder passar dins, i, de seguida, tornava a ajustar-la. El jardí, abandonat, era ple d'esbarzers, corretjoles i grama alta; semblava un prat, hi creixien flors de tota mena, flors de tots colors; la mare-selva s'enfilava pels barrots del reixat i per la balustrada de la galeria envaint-ho tot, i la tanca de tuies que hi havia, a banda i banda del jardí, creixia desnivellada amunt, amunt, cap al cel, i tenia tot de branques esqueixades.

Al bell mig del jardí, amagat darrere d'unes mates de xeringuilla, que semblaven fades despentinades, hi havia un cirerer molt ben arrelat: si fos un home, diria «molt ben plantat». D'una de les branques més gruixudes, en penjava el gronxador de fusta on em gronxava. Prop del cirerer, hi havia una englantina que cada any floria amb un esclat de

més de cent poncelles. A tocar de l'englantina, un esbarzer que sempre fruitava. L'esbarzer i l'englantina se m'afigu-raven el cavaller Tristany i la reina Isolda que havien pres nova aparença, tal com deia la llegenda. Havia llegit aquell romanç de ben joveneta i n'havia quedat encisada, amb tot i això vaig pensar que a aquell relat li mancava alguna cosa.

Jo era ballarina, tenia una acadèmia de dansa a Premià de Dalt i sempre tenia la ment plena de projectes. El ballet clàssic em tenia el cor robat, m'hi havia donat en cos i ànima: m'agradava ensenyar i m'agradava anar a aprendre. Dos cops per setmana encara, després de molts anys, anava a l'estudi de la meva professora a fer la barra i els exercicis que ella programava i que em feia repetir una vegada i una altra. M'agradava molt ballar, però jo era ballarina de clàssic i volia volar amb les puntes posades, no m'agradava anar de mitja punta o descalça per terra, i aquesta fal·lera feia que no trobés cap ballarí que s'arrisqués a formar parella amb mi per muntar coreografies i després vendre l'espectacle. De fet, no hi havia cap home que es volgués arriscar a formar cap mena de parella amb mi. Les ballarines som potser massa fortes i valentes, tant de cos com d'esperit, i, sovint, massa solitàries. En el meu cas, a més, cal afegir-hi una imaginació desbordant i una libido sempre a punt d'emprendre el galop.

[...]

Diumenge me'l vaig trobar al mercat del poble mentre jo comprava fruita a una pagesa que tenia un cistell ple de prunes i picotes. Se'm va atansar sense que jo l'hagués vist i...

–Ho fas sovint, això de venir a gronxar-te a casa?

Vaig fer un bot. El cor se'm va enfilar a la gola. Me'l vaig mirar i de seguida vaig tornar a acalar els ulls: si n'era, d'atractiu. Tenia uns ulls de color de mel, dolços, dolços, i una rialla de nen petit que em podia. Em vaig posar vermella com un tomàquet.

–No... Sí..., no ho sé.

Ell va riure i jo no vaig dir res més perquè, tot i que semblava molt educat, no el coneixia de res. Vaig pagar la fruita, me'l vaig mirar, li vaig somriure i em vaig acomiadar d'ell. Vaig anar directament cap a casa, sentint que aquell home m'agradava. Em vaig ficar al llit i vaig adormir-me després de masturbar-me pensant en ell.

Va ser una sort coincidir casualment un dia a ca la Teresa, la farmacèutica del poble. Ella ens va presentar.

–Mira-te-la, si és la fada –va dir així que em va veure que badava la porta.

–Us coneixeu? –demanà la Teresa, la mestressa de la farmàcia.

–No –vaig dir jo.

–Sí –va dir ell.

–En què quedem?

–Aquesta fada ve a gronxar-se al jardí de casa –va dir amb entusiasme a la Teresa, que ens mirava com si fos una jutgessa.

–Pensava que era una casa deshabitada, que no hi vivia ningú..., em sap greu.

–Però us coneixeu o no us coneixeu?

–Sí –va dir ell mentre em mirava.

–No –vaig respondre tornant-li la mirada.

Ella va esclafir a riure i ens va presentar:

–Júlia, aquí tens el meu company d'aventures de la facultat, el ginecòleg Francesc Romeu Escarrà. Ella és la Júlia Julià, professora de dansa i ballarina –va dir adreçant-se a ell.

–Vau ser companys? –li vaig preguntar a la Teresa.

–Ets ballarina? –va dir ell.

Vam tornar a riure tots plegats i la Teresa em va mirar i va dir-me:

–Sí, jo abans de dedicar-me a fer farmàcia, vaig fer dos anys de medicina. I allà ens vam conèixer. L'hauries d'haver vist com passejava pels passadissos de la facultat trencant cors; quan va intentar-ho amb el meu li vaig parar els peus i..., mira, ens vam fer amics.

Vaig veure que ell s'estarrufava i vaig somriure: si n'era, de cregut! Però era molt simpàtic. Vaig adonar-me que ells dos es miraven i que també somreien, vaig envejar aquella complicitat.

–Ja sé què farem –va dir ell, tot d’un plegat–, us convido a totes dues a pujar a casa i així us ensenyaré la propietat; després podem anar a fer un mos a l’Hostalet: encara ho tinc tot barrim-barram, a casa.

Quan la Teresa va tancar la farmàcia, vam pujar totes dues pel camí ral fins la torre blanca. Ell ja ens esperava. Ens va ensenyar una a una totes les estances i ens va parlar de les reformes que volia fer-hi. Aquella casa era com una joia, com una caseta de nines, però de mida real. No sé per què, però notava una mena d’erotisme a flor de pell: era ell que m’agradava? O era l’ambient de la casa?

Vam sopar a l’Hostalet i va ser una vetllada molt agradable: vam parlar, vam riure; em van contar un munt d’anècdotes de quan eren joves i vam quedar per veure’ns un dia de la setmana entrant, a ca la Teresa per repetir la trobada. Ell em va acompanyar fins a la porta de casa i abans que jo posés la clau al pany em va donar una cosa que duia dins la butxaca de l’americana.

–Té, t’ho vas deixar l’altre dia al jardí de casa.

Jo vaig parar la mà i vaig notar un tacte flonjo i suau: eren les meves calces!

Em vaig enrojolar tota. Ell va somriure, em va desitjar bona nit, em va fer un petó a la galta i es va allunyar content, com si res no hagués passat, amb les mans a les butxaques.

La setmana entrant va resultar que la Teresa tenia

guàrdia. A última hora vam quedar que vindrien ells dos a sopar a casa. Vaig fer una truita de patates i una amanida i ells van portar vi i gelat de xocolata. Vaig parar una taula petita a l'eixida i vam sopar sota la llum que feien les espelmes, que havia anat posant entre els gerros on hi havia plantades les assutzenes, i la claror que feien els llums del cosidor i la cuina. La Teresa aviat va haver de tornar a la feina i vam quedar ell i jo sols, cara a cara. Tots dos sabíem que ens agradàvem, no havíem parat de mirar-nos tota l'estona. Jo havia pogut notar com el penis se li inflava i com li tibaven els pantalons, i, de ben segur, ell havia vist com els mugrons se'm perfilaven sota la roba del vestit. Els cossos havien decidit prendre la paraula.

–S'hi està bé, aquí –em va dir–, s'hi està fresc i fa bona olor...

–És una mica estreta aquesta eixida, però sí que s'hi està bé –vaig dir mentre m'alçava i recollia els plats–. Vols cafè o t'estimes més prendre te o bé herbes?

–Et vull a tu, Júlia –va dir-me agafant-me una mà, fent-me deixar estar els plats i obligant-me a seure escamarlada damunt seu. Jo no vaig dir res, li vaig agafar el rostre amb les dues mans i li vaig besar els llavis.

–Romeu, Romeu... –vaig dir-li–, jo sé molt bé què vull i què no vull. I vull algú que m'estimi, vull un company, vull una persona al meu costat. Tu m'agrades, però no vull només una rebolcada.

–Júlia, Julieta –va dir rialler–, jo també sé què vull i què no vull. I sé que et vull a tu. Quan et vaig veure asseguda al gronxador, tan bonica, soleta, acariciant-te...

–Romeu, tu parles de sexe, de desig..., jo parlo també de sentiments.

–M'agrades molt, Júlia, tens un cos molt bonic, i no sé com t'ho fas per posar-me calent. Però el que més m'agrada és el teu tarannà, la força i l'alegria que tens. Vull una dona enjogassada al meu costat. La sexualitat, bonica meva, és un àmbit molt important –ara, va ser ell qui em va petonejar els llavis–, però l'estimació i l'afecte també són molt importants. Ho vull tot, de tu!

Jo sentia un corrent calent que em resseguia el cos per dins. El vaig abraçar fort, amagant el rostre darrere del seu coll.

–On tenim el llit, bonica?

–A dalt, a la dreta.

Em va pujar a coll fins a la cambra. La balconada que donava a l'eixida estava entreoberta i la penombra s'esvaïa amb la mica de claror que pujava del pati: la que feien les espelmes enceses i els llums oberts. Em va estirar al llit i ens vam estimar. Vaig adonar-me que les carícies, les mirades, les besades, les abraçades que ens fèiem, tot estava impregnat de tendresa, molta tendresa: era el que sempre havia desitjat.

Jo em sentia flonja per dins: tenia el ventre com si fos

una deu d'aigua. Per fora, les forces m'havien abandonat: estava molt relaxada, les cames se m'obrien quan ell me les acariciava i no sé per què no podia tancar-les. Només podia envoltar-lo amb els braços i cercar-li els llavis per fer-li petons. Quan em va posar dos dits dins la vagina i em va acariciar el centre del desig, vaig perdre tota noció de temps i espai: em vaig escórrer sense poder fer res, donada a ell, presonera de les mans que m'acariciaven la pell i el sexe.

Ell em va fer tot de petons petits al rostre per agomolar el meu defalliment.

–Et puc penetrar? –em va demanar quan començava a recuperar-me de l'orgasme.

Vaig fer que sí amb el cap, i li vaig indicar amb un dit el calaix de la tauleta de nit:

–...Preservatiu –vaig dir. Tenia el cap ben emboirat.

Ell va somriure, em va petonejar i, sense dir res, va obrir el calaix.

S'enfundà la goma i, em va penetrar. Vaig sentir com s'enfonsava en la tebior de la carn com si res. Era molt agradable, la tenia molt gruixuda i m'emplenava tota.

–...Espera que em tornin les forces... –vaig dir-li fluixet.

–No. Vull fer-ho així, serà una mica com si m'aprofités de tu. Ho trobo excitant, a mi m'agrada.

A mi també m'agradava.

–Ets de por... –li vaig dir.

–No ho saps pas prou...

La nostra primera vegada va ser una delícia. Vam dormir junts, abraçats, amb els peus i les cames entortolligats. Em vaig despertar tard al matí i ell ja no hi era, però m'havia deixat una nota dient-me que havia anat a l'hospital i que tornaria al vespre. Em vaig passar tot el dia com flotant, sense fer res, esperant-lo. Em sentia flonja, flonja, flonja..., sense forces.